

Bir Çift Siyah Göz

– Zontul · 22 Mart 2014

BİR ÇİFT SİYAH GÖZ

Güzel bir güz sabahı tüm umutlarımı toplayıp, tüm sevgilerimi tüm heyecanlarımı bohça yapıp koyulmuştum yeni tayin olduğum okula. Her seferinde olduğu gibi birinci sınıf minikleriyle karşı karşıya olacaktım.

Zil çalmış sıraya girmişti öğrenciler... Uzaktan karınca topluluğu gibi görünen, gülüşmeleri konuşmalarıyla bahçede bir düğün havası oluşturan masum varlıklar...

Yaklaştım... Sıraya girmiş otuz üç öğrenci... Bir metrenin azıcık üstündeki boylarıyla tespih taneleri gibi dizilmişlerdi. Ben gülen bir gözle onlara bakarken onlarda çocuksu masumiyetleriyle tebessümümü karşılıksız bırakmıyorlardı.

Her biri bir kilim üzerindeki farklı desen gibiydiler, rengârenk çiçeklerin olduğu çiçek tarlası gibiydiler veya... Yine o tabloydu. Her birinde farklı bir şeyler göreceğimi, keşfedeceğimi, kimiyle ağlayıp kimiyle güleceğimi biliyordum.

Bir çift siyah göz fark ettim... Kocaman... Sıra dışı... Hiç gözünü kırpmadan bana bakıyor kaygılarını gidermem için bir adım bekliyordu. Yakınına gelmiştim. Ürkekti. Dönüp annesine bakıp iri gözlerini tekrar bana çevirmişti. Elimi nazikçe başına koyup;

–Benim adımı söylediler mi sana?

-Hıhı, dedi sessizce...

–Sen de kendi adını bana söyler misin?

-Gülcan...

-Çok güzelmiş adın,gözlerin gibi ...

Başını hafifçe önüne eğip, bıyık altından gülümsemişti.

Gülcan'da bir şeylerin eksik olduğunu sezmiştim ve durumun onu da beni de yıpratacağını biliyordum. "Küçükken ateşli bir hastalık geçirdi ve çok sık hasta olur "dedi annesi...

Günler geçiyordu. Herkesle bir harfi beş kez çalışıyorsak onunla belki on beş kez çalışıyorduk. Kaynaştırma öğrenci değildi ama algılaması biraz daha geriydi diğerlerinden... Özel uğraşım onu biraz üzmeyle beraber, benimle bazen teneffüs aralarında, bazen dersin son on dakikasında masamda, bazen evini ziyaretimde, bazen elim omzunda, bahçede, onunla oluşum onu bana yaklaştırıyordu. Sabırlı olmalıydık biliyordum. Onu bıktırmadan öğretmeliydim. Her harfe bir hikâye, bir komik benzetme, bir şekil uyduruyorduk. Hatta o harfle ilgili oyun kuruyorduk.

"O" harfi şeklinde dizilip, şarkılar söylüyorduk,"S"harfinde yılan gibi kıvrılmalar sssss'lamalar daha neler neler...

Yılın sonu yaklaşıyordu Gülcan, masama yaklaştı;

–Öğretmenim ben sınıfta kalmak istemiyorum.

–Nereden çıkardın bunu? Dedim.

–Herkes "sen daha okuyamadın kalacaksın" diyor bana, kalınca ne oluyor ki! Yani ben hep sınıfın içinde

mi duracađım. Dedi.

–Canım sıkılmıştı o iri gözlerdeki korku izlerine...

Nihayetinde diđerleri de çocuktu. Onu çok ta anlayamazlardı...

Onu rahatlatmak istiyordum.

-Seninle bir anlaşma yapalım mı Gülcan ?.

–Tamam öğretmenim.

–Her gün her harfı iyice öğrenene kadar okuyup yazacaksın. Öğrendiğin her harf için sürpriz hediyeler...

İri gözlerinde bir sevinç belirmişti.

İlk hediye veriyorum Gülcan...Kocaman bir öpücük kondurmuşum yanağına...Bu bazen kalem,bazen bir çikolata ,bazen de “aferin” olmuştu.

Gülcan çalışma gayretini artırmıştı anne ve teyzesi de destekliyordu bu gayreti... Öğrendiği harfler heceye dönüşebiliyordu artık. Hecelerde birleşiyor bütünleşiyordu, kelimelere dönüşüyordu. Gülcan da büsbütün bana bağlanmış, yaşadığı her anı paylaşmak istiyordu.

Azmin, sevginin, sabrın meyvesini almıştık. Gülcan artık okuryazar olmuştu.

Her okuyuşunda da alkışlar yankılanıyordu sınıfın duvarlarında.

Sıkıntımızın çözümünü bulmuştuk. Herkesten daha çok tekrar ve bazı kodlamalar yapmamız gerekiyordu.

Gülcan okuyup yazmasıyla hayatımda açan kardelen çiçeklerimin üçüncüsü olmuştu. Yıllar öncesinde bir Hülyam, bir de Âdem'im olmuştu. Hülya'mın babasının sözleri kulaklarımda çınlardı hep;”Dünyaları bağışlasanız bu kadar mutlu olamazdık, bir kız çocuğunu ne büyük ıstıraptan kurtardınız, hocam... Bu yıl da okuyamazdı eğer okuldan alacaktım”sözleri...Sonuç olumsuz olsaydı da bu ıstırap beni ne hale sokardı bilemezdim

Bir yıl sonra...

Turuncu, sarı, yeşil renklerin tüm tonunu pencereden izlediğim, hafif esintili bir güz günüydü. Bir kaç dakika daldım pencereden. Öğrencilerim dikkatle beni izliyorlardı...

–Ne güzel deđil mi? Dedim.

–Ne öğretmenim, dediler hep bir ağızdan

–Dođa! Dedim.Renklerin ahengini izleyin her zaman..Düşünün.Çok şeyler katar ruh

dünyanıza ,dedim...Derse geçmiştik.Onluk bozarak çıkarma işlemini öğrenecektik.Yine Gülcan'dı

aklımdaki..Yine iri gözlerde bir korku izi onu da beni de dağlayacaktı.Çünkü beşten yedi çıkmaz komşuya gidelim,çok anlamsızdı Gülcan için...

Bir örnekle başlamıştık. Gülcan da ki” siz neyden bahsediyorsunuz” bakışı beni yine hapsedmişti kendine...

Gülcan dedim, yanıma gelir misin? Yine ürkekti. Seninle evcilik oynayalım mı? Sonra arkadaşlarını da katarız evciliğe... Nasıl, der gibi baktı.

Mesela sen tahtaya yazdığım 24'ün 4'ü ol, ben de 2'si olayım. Altına yazdığım 15'in 5'i Miraç, 1'i de Ömer olsun...

–Dört, beşi çıkarabilir mi Gülcan?

–Hayır, öğretmenim,4 küçük.

-Çıkarmak zorundayız ama Gülcan'ım..Bir çare bulmalıyız.Evcilikte komşuyuz şimdi.Ben senin yanındayım ya, hadi tahtaya vurarak benim kapımı tıklad bakalım.

–Tık tık komşu komşu, zor durumdayım bana yardım eder misin?

–Tabi ki ederim de, derdin nedir?

-Hiç sorma komşuuu,şu 5'i kendimden çıkarmam gerekiyor ama sayılarım yetmiyor.Lütfen yardım et.

–Hiç merak etme komşucuğum, şimdi sana bir onluk veririm olursun 14.Rahatça çıkarırsın 5'i

–Yaşasın! Hem de 9 sayım artıyor. Alta geçireyim bari. Ama sen! 2 iken 1 kaldın. Olsun ben onluk merdivenindeyim ya, yine senden fazlayım. Hiç üzülme."Dost kara günde belli olur".

–Çok teşekkürler komşum.

Gülcan bu oyundan o kadar zevk almıştı ki defalarca çıkarma yapmak istiyordu. İri gözlerden sınıfa yayılan buram buram gülücükler...

O iri gözlerin buğulanmaması çok önemliydi benim için... Yine parıltı koymuştuk çok şükür...

İlk karın yağdığı gündü. Gülcan camın önünde benim durduğum yerdeydi.

-Gülcannn! Dedim. Ne yapıyorsun?

–Kar ağaçları çok güzel kapatmış, ona bakıyorum, beyaz ve yeşil harika öğretmenim. Çam ağaçları iyi ki solmuyormuş. Dedi.

Tabiat aşkımı, tefekkürümü bile özümsemişti. Gülümseyerek yerine geçmişti...

Bir yıl sonra...

(devamı yarın)